

újrakezdő

ellenőrizni, felvettük a mosolygós arcot, úgy nyitottunk ajtót. Aztán csak feloldották a karantént, hazamehettünk, de úgy tűnt, az utazásnak lőttek. Azt, amit akkor éreztem, amikor megtudtam, hogy most száll fel a repülő a sporttársaimmal, és mi nem vagyunk rajta, el sem tudom mondani.

De a testvérek még mindig nem adták fel. Többszörös ellenőrzés és vizsgálat után végül a csapatorvos engedélyezte, hogy kicsit később a magyar sportolók után utazhassanak.

Tény, hogy nem sajnálom a gyerekeimet. Inkább büszke vagyok rájuk, mint egy anya. Hiszen önszántukból csinálják, szeretnének eredményeket elérni, és én pontosan tudom, mekkora öröm, amikor sikerül. Ezért érdemes dolgozni, korán kelni.

– Határtalanul boldogok voltunk, és még mindig meg akartuk nyerni a számunkat, a peror evezést – ketten a hajóban, egy-egy evezővel. Arról persze fogalmunk sem volt, milyen rombolást okozott a betegség. Kétezer méter a táv, az első ezren szárnyaltunk, de csak ennyire volt energiánk, ezer méter után „meghaltunk”. Utolsóként evezünk be a célba.

Még most, ennyi év után is elerednek Tímea könnyei, amikor erről beszél. A fájdalom úgy tör elő belőle, mintha

HÉV-vel vagy biciklivel jön edzésre. Nem mindenkit tudnak autóval hozni a szülei, hiszen ők is dolgoznak, és nem is mindenkinek van autója. De hihetetlen összetartás van a szülők között is, a családok segítik egymást, ahogy tudják. Idegenek, akiknek semmi közük a sporthoz, viccelődnek, milyen kemény, szívtelen vagyok. Tény, hogy nem sajnálom a gyerekeimet. Inkább büszke vagyok rájuk, mint egy anya. Hiszen önszántukból csinálják, szeretnének eredményeket elérni, és én pontosan tudom, mekkora öröm, amikor sikerül. Ezért érdemes dolgozni, korán kelni.

Tímea egy dologról hallgat mindvégig, mintha nem is lenne fontos: idén Szegeden megint kétszer is a dobogó legfelső fokán állt.

– A saját erőnlétemet mindig olyan szinten tartom, hogy bármikor elindulhassak, ha szükséges. Nagyrészt otthon edzek, csak evezni szállok be oda, ahol éppen hiányzik egy ember. Így történt, hogy a négyevezős hajóban megkértek a lányok, induljak el velük a bajnokságon. Már korábban megígértem nekik, hogy meg fogják nyerni ezt a számot. Éreztem, hogy nagyon jól összeszoktunk, így hát vállaltam. Negyvenévesen a húszévesek között. Az előfutam után történt egy baleset, ahol a hajó is, én is sérültünk, de a fájdalom ellenére vállaltam a döntőben is az indulást. És megnyertük! Másnap következett a nyolcas verseny, ahol nagyon kemény küzdelemben két tized másodperccel megnyertük a versenyt, és ezzel történelmet írtunk. Addig a napig női Ferencvárosi csapat nem nyert nyolcas evezős számot. A rajtban mindig elhatározom, hogy ez az utolsó versenyem, nem indulok többet. Ezt az idén is minden futam előtt megtettem, mint már évek óta oly sokszor... És ki tudja mit hoz a jövő?! – neveti magát Timi. **e**

tegnap történt volna. Még egy évig nem adta fel: nincs veszve semmi, gondolta. Lesz még vb, ahol bizonyíthat. De a következőn, Milánóban hatodikak lettek. Úgy látszik, a lelki törés nem gyógyult be. Ekkor szállt ki másodszor a hajóból. Szerencsére azt már tudta, hogy teljesen sosem fog tudni elszakadni a víztől, ezért elkezdte a Testnevelési Egyetemen az edzői szakot, és elvállalta a Ferencvárosi Evezős Klubnál a fiatalok nevelését.

– A gyerekektől ifiken, serdülőkön át a felnőttekig mindenkivel dolgozom. A serdülők között már ott a fiam is. Heti 10 edzés. Ilyenkor hajnali öt óra tizenöt óra már a vízben vannak. Még koromsötét van, de imádják, ahogy a vízben megcsillan a hold fénye. Van olyan gyerekem, aki Dunaharasztiából

